

OXIDU AMMONIO-MERCURICU. $(\text{HgO})^4, \text{AzH}^3, 2\text{HO}$.

Ammoniacul și oxidul de mercuriu pot a se combina d'a dreptul, și a produce o adevărată bază îndoită, care formă cu toți acizii sursi bine definite. Oxidul de mercuriu ammoniacal s'a descoperit de DD. Thenard și Fourcroy; proprietățile sale și compoziția sa s'aș determinat de cărind prin D. Millon.

Oxidul ammonio-mercuric se dobândește fărind și lăcreze ammoniacă asupra oxidului de mercuriu; reacția este repede kind se întrevîncează oxidu de mercuriu de modifiacăie galbenă; în kontra, este destul de încheată kind se operă asupra oxidului de mercuriu roșu.

Acest oxidu poș este gălbenuș, se descompune la lămină, decompunță kind se freacă într'o nișă, făr a lăsa nișă odată a se așzi vr'o detrucción violentă. Se deshidrată și devine anhidru kind se încălzește la 130° ; atșni ia o fașă vrșnă.

Oxidul ammonio-mercuric este nesolubil în apă și în alcool. O soluție de potasș n'ă descompune deit la cald și degașe d'într'însul ammoniac.

Acest oxidu are afinități chimice destul de enerjice; se combină cu acidul carbonic, acidul sulfuric, acidul oxalic; goneste ammoniacul din combinațiile sale saline. Această reacție din șrme poate fi întrevîncată cu folos șpre a prepara șrșrile de oxidu ammonio-mercuric.

Oxidul ammonio-mercuric anhidru rezultă din combinația a 4 ekvivalenți de oxidu de mercuriu și de 1 ekvivalent de ammoniac, saș de 3 ekvivalenți de oxidu de mercuriu, de 1 ekvivalent de amidur de mercuriu și de 1 ekvivalent de apă: $(\text{HgO})^3, \text{HgAzH}^2, \text{HO} = (\text{HgO})^4, \text{AzH}^3$.

În stape hidratată, este reprezentat prin formula șrșrtoare: $(\text{HgO})^4, \text{AzH}^3, 2\text{HO}$.

Kind se încălzește la 120° , atșni se formă un ekvivalent de apă cu parșba oxigenului, a oxidului și a hidratului ammoniacului, și baza anhidră este atșni reprezentată prin formula: $(\text{HgO})^3, \text{HgAzH}^2$.